

I dag gælder det imidlertid førstebehandlingen af ratifikationsloven her i Folketinget, og jeg vil gerne takke regeringen for så hurtigt at have lagt lovforslaget frem. Det betyder, at vi er det første parlament i EU-landene, som kan tage fat på ratifikationen, og det giver os god tid til debatten om Amsterdamtraktaten, så flest mulige kan være velorienterede, den dag de skal stemme.

Uden tvivl ville mange gerne have ventet med at skulle tage stilling til en ny traktat, for efter alle begivenhederne omkring Maastrichttraktaten kan mange med rette sige, at nu burde vi først udnytte den traktats muligheder, inden vi gik videre. Enig – men vi havde ikke noget valg. Det er 8 år siden, at befolkninger i Central- og Østeuropa gjorde op med diktaturerne. De forventer nu, at vi tager dem med i vort samarbejde, at vi optager dem i vort fællesskab.

Andre havde gerne set yderligere fremskridt på nogle enkelte punkter i Amsterdamtraktaten; de stiller meget høje krav.

Og det er i orden med stærke og gode holdninger – sådan er det også her i Folketinget: Vi har alle en holdning til, hvorledes samfundet burde indrettes; alligevel indgår vi en række kompromiser, når vi føler, at de går i den rigtige retning. Noget tilsvarende burde være muligt i EU-politikken. Kan man kun få 90 pct. af ønskesedlen opfyldt, bør holdningen alligevel ikke stå i vejen for handlingen. Så bør man slå til, medens tid er. Socialdemokratiet mener, at tiden er inde til at sige ja nu, så resultaterne kan fastholdes.

Det vigtigste aspekt ved den nye traktat er, at dørene til EU åbnes for landene i Central- og Østeuropa. Det er der givetvis en del, som vil betvivle her i dag. Men det er der ingen grund til. Inden vi færdigbehandler dette lovforslag, vil udvidelsesforhandlingerne være i gang. Dermed vil beviset være givet for, at Amsterdamtraktaten fører til åbningen mod Øst.

For millioner af mennesker i Central- og Østeuropa er medlemskab af EU en mulighed for økonomisk og social fremgang. Gennem udvidelsen skal vi undgå nye skillelinjer i Europa. Samtidig er social og økonomisk fremgang for befolkningerne i Øst- og Centraleuropa den bedste garanti for fred i Europa.

Socialdemokratiet ønsker, at der skal indledes forhandling med de central- og østeuropæiske lande og Cypren samtidig, og at disse lande optages hurtigst muligt. Alle skal inviteres til at deltage i en sammenhængende udvidelses-

proces. Det er afgørende, at perspektivet om medlemskab fastholdes for alle, selv om forbedelserne vil strække sig over en længere årrække – og ikke alle lande kommer med på samme tid.

Hvert ansøgerland er ansvarlig for at gøre sig selv klar til medlemskab, men det er EU's forpligtelse at støtte dem både økonomisk og politisk. Danmark føler et særligt ansvar over for landene omkring Østersøen, ikke mindst de tre baltiske lande. Såvel danske som europæiske Øststøtte-programmer skal være en direkte hjælp til ansøgerlandene, så de kan leve op til EU's miljø-, forbrugerbeskyttelses- og arbejdsmarkedsregler.

En vellykket udvidelse af EU forudsætter reformer af landbrugs- og strukturpolitikken. EU-Kommissionens oplæg »Agenda 2000« om et udvidet og styrket Europa lægger op til en reform af EU's strukturfonde i lyset af den kommende udvidelse.

Socialdemokratiet vil arbejde for, at en større del af strukturmidlerne afsættes til ansøgerlande, især de lande, som har sværest ved at opfylde de økonomiske optagelseskriterier. Strukturfondene skal først og fremmest koncentrereres om at hjælpe de lande og de regioner, der har størst behov i EU og blandt ansøgerlandene.

Vi ved i øvrigt, at den store landbrugsstøtte gradvis skal nedtrappes og omlægges, så de europæiske landbrugspriser nærmer sig verdensmarkedspriserne. Socialdemokratiet vil – med landbrugsreformer – arbejde for at udvikle et bæredygtigt og økologisk landbrug til gavn for miljøet og til gavn for befolkningen.

EU bør samtidig styrke forbindelserne til det øvrige Østeuropa – herunder ikke mindst Rusland. Der må være en stigende forståelse mellem EU og Rusland om den fremtidige europæiske udvikling.

En væsentlig grund for Socialdemokratiet til at sige ja til Amsterdamtraktaten er, at den på en lang række områder, som vi prioriterer højt, er bedre end Maastrichttraktaten. Lad mig sige det lige ud ad landevejen: Hvem ville foretrække Maastrichttraktaten frem for den nye? Jo, Fremskridtspartiet vil vel, for miljø, beskæftigelse, arbejdsmarkedspolitik og forbrugerpolitik er jo ikke Fremskridtspartiets kop te.

Men hvad med SF og Enhedslisten? Foretrækker de virkelig Maastrichttraktaten frem for Amsterdamtraktaten? Jeg erindrer jo den modstand, som de to partier manifesterede over for Maastrichttraktaten, og siger man nu nej til